

Pilot

¿Qui no desitjaria trobar a urgències una infermera com la Jackie? ¿Qui contractaria Método 3 si pogués fer-se amb els serveis de Magnum o de David Addison?

Foto: Evert F. Baumgardner

¿Podria mai algú amb la cara de babau de Mariano Rajoy arribar a president del govern si hagués d'enfrontar-se a la mirada d'esqual de Frank Underwood? ¿Qui no desitjaria, en arribar, espantat i atabalat, a urgències, trobar-hi una infermera com la Jackie? Posats a arruïnar hotels, ningú ?ni tan sols Joan Gaspart? pot competir amb un cretí integral com Basil Fawlty. ¿Serà mai Risto Mejide ?per molt que ho intenti? capaç d'encendre una cigarreta i ventilar-se un *old-fashioned* d'un parell de glops amb l'art amb què ho fa Don Draper? ¿Quant li duraria una reina de fireta com Letizia a una depredadora de trons com Cersei Lannister? Que ràpid s'arreglaria la hiperinflació d'egos del Barça B amb un entrenador com el *coach* Taylor (i quina immensa sort tindrien els alumnes de l'escola on treballés la seva dona).

¿Com podrien els pobres Pans & Company competir amb Los Pollos Hermanos i el seu gèlid gerent, Gus Fring? ¿Per què la calba de Màrius Carol no brillarà mai com la de Lou Grant? ¿S'haurien Leo Messi, Josep Lluís Núñez o Jordi Pujol posat a les mans de l'advocat estrella

Cristóbal Martell si haguessin pogut escollir les de l'implacable Will Gardner? Que poc lluirien les corbates cridaneres i retòriques de Josep Cuní davant l'elegància directa de Will McAvoy. ¿Qui contractaria els sapastres de Método 3 si pogués fer-se amb els serveis de Magnum o de David Addison? ¿On, en tot el món, algú té un cunyat com Andy Botwin? ¿Per què conformar-nos amb les ulleres escarransides de Fèlix Millet, podent contemplar les misèries de la corrupció a través de les lents de pam de Corrado *Junior* Soprano?

Per molt misteriosa que sigui la sort de Carlos Fabra a la loteria, no ho serà mai tant com la d'en Hurley (4-8-15-16-23-42). ¿Qui sintonitzaria, a la ràdio, Gaspar Hernández, Vador Lladó, Albert Puig o Jordi Basté, si pogués escoltar Frasier Crane, el Dr. Fever, Davis McAlary o en Josep López? Que tristos i dessaborits semblen els complots en restaurants d'Alícia Sánchez-Camacho, comparats amb els astuts plans de l'irrepetible Baldrick. ¿Per què els dolents no són mai tan bons com l'Omar Little? ¿Quin vestit jaqueta del nostre planeta no voldria ser dut per Winona Hawkins (ex Givens)? ¿Quantes vegades, dins un bar, heu mirat cap a la punta de la barra esperant trobar-hi en Cliff i en Norm davant d'una cervesa?

Però ens ha tocat viure a la banda equivocada de la pantalla.

Les nostres vides anodines empal·lideixen encara més davant la intensitat *full HD* de les dels personatges de les sèries de televisió. Tenim, però, un gran avantatge sobre ells: nosaltres els podem conèixer tots, sense presses, un darrere l'altre. I no només això: podem seguir-los, vigilar-los, espiar-los, rebobinar-los, repetir-los, congelar-los?

Podem, només prement un botó, saber qui estimen o qui planegen matar, quin és el seu equip preferit, què temen i on amaguen els diners; quan ploren, què han menjat per sopar, amb qui han cardat, amb qui voldrien haver cardat; on treballen, què llegeixen, què somien, a qui voten i en què creuen. Som com déus: uns déus imperfectes que contemplem des del nostre sofà, omnipotents i omniscients, les vides de les nostres criatures preferides i, enduts per les nostres passions menys divines, els estimem i els repudiem, els envegem i els admirem, els desitgem i els menyspreem, els adorem i els odiem. Malauradament, però, no podem intervenir en els seus destins. (Si ni tan sols altres déus més poderosos ?més veterans i amb més experiència que nosaltres? es permeten interferir en el lliure arbitri de les seves criatures.) Així que els deixem fer.

I ells, aliens a la nostra presència, van passant episodis i empenyent temporades. I ens satisfan, ens deceben, ens espanten, ens desconcerten, ens enamoren, ens repugnen, ens reconforten, ens esgarripen, ens exciten, ens irriuen, ens emocionen. Fins que, unes vegades amb indolència divina, d'altres amb recança humana, tornem a prémer el botó, aturem les seves vides i els condemnem a la foscor. O això ens pensem.